

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 23 лютого 1985 року

№ 24 (3531).

Ціна 2 коп.

Планат художника Г. Гаусмана. Видавництво «Планат».

ВІД ВИБОРІВ ДО ВИБОРІВ

△ Нині в області працює 1496 комсомольсько-молодіжних колективів, що на 196 більше, ніж у 1982 році. У промисловості їх — 463, в сільському господарстві — 555. За бригадним підрядом працюють 448 КМК.

△ У сільському господарстві нині працює 35 609 молодих виробничників. Торік за комсомольськими пливками у сільськогосподарську сферу виробництва направлено 2180 юнаків і дівчат.

△ В області нараховується 17 080 лікарняних ліжок. Лікарів що обслуговують хворих, збільшилося за три роки на 200 чоловік.

△ 810 молодих спеціалістів — випускників педвузів і технікумів щороку починають свою трудову біографію у навчальних закладах області.

△ За останні роки в області збудовано і введено в дію 4 районних і міських Палади культури на 2 тисячі місць, 14 сільських клубів і будинків культури на 3850 місць, 2 бібліотеки, два музеї.

ВИСОКА ВІДЗНАКА

КОЛЕКТИВАМ ОБЛАСНОГО ГОСПІТАЛІЮ ДЛІ ІНВАЛІДІВ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ ТА КОЛГОСПУ ІМЕНІ КАЛІНІНА НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ ВРУЧЕНО ПЕРЕХІДНІ ЧЕРВОНІ ПРАПОРИ ЦК КПРС, РАДИ МІНІСТРІВ СРСР, ВЦРПС І ЦК ВЛКСМ

Повідомлення про те, що колектив обласного госпіталю для інвалідів Великої Вітчизняної війни за досягнення високих результатів у Всесоюзному соціалістичному змаганні нагороджено перехідним Червоним прапором ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, викликає гордість і радість не тільки у самих медиків, а й їхніх пацієнтів. І вчора, коли в госпіталі відбувся мітинг з нагоди вручення міністром охорони здоров'я УРСР А. Ю. Романенком високої відзнаки колективі, ветерани сердечно вітали лікарів, медичних сестер, няєчок, дякували їм за теплоту, чуйність, увагу...

Голова ради громадськості ветеранів війни С. Ю. Матвеев, привітавши колектив, побажав і надалі не тільки утримувати досягнутий рівень, а й постійно вдосконалювати роботу. Про гордість і натхнення, про велику відповідальність колекти-

ву говорили на мітингу начальник госпіталю Л. О. Нагорний, секретар партійної організації В. П. Шаповалова, завідувача відділенням Т. В. Багайлюк, медсестра Тетяна Деріш. Вони заперили, що висока відзнака додасть колективу ще більшої сили.

Нині медики спрямовують зусилля на те, щоб підвищити ефективність своєї роботи і мати змогу прийняти на лікування не тільки інвалідів Великої Вітчизняної, а й інших учасників війни.

В цей же день, в будинку культури колгоспу імені Калініна Новоархангельського району голова облвиконкому В. І. Желіба вручив трудові відзнаки господарства перехідний Червоний прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ. Цієї нагороди вони удостоєні за досягнуті успіхи у виконанні Продовольчої програми, завдань одинадцяті п'ятирічки.

Те місто, в якому жити...

В НАРОДНОМУ історико-краєзнавчому музеї міста ми побували вже після знайомства з олександрійцями — героями сьогодишньої нашої розповіді, відвідавши і новий сучасний мікрорайон Олександрії «Південний», і рудоремонтний завод, погостювавши у одного з будинків шахти «Ведмежоярська» Сергія Гезенка... Того дня ми побачили, сфотографували чимало такого, що не може не вражати, не радувати — це і темні зростання міста, його культурний і господарський розквіт, не і дальнє поліпшення умов життя олександрійців — шахтарів, робітників численних підприємств, будівельників. Та тільки побувавши в музеї, ми знову відчули всю масштабність, весь розмах зробленого трудовиками славної шахтарської Олександрії. А вже в музеї ми побачили, якою була, чим жила колишня Вуєнківка (поселення, за деякими даними, заснував запорізький козак Вус), а згодом Бечей...

До революції в Олександрії, повітовому місті Російської імперії, практично відсутня була медична допомога населенню, діти-трударів позбавлені можливості здобувати освіту. Добре жилось тоді лише підприємцям, поміщикам та полкам, які наживалися на народному горі. Лише один факт: напередодні Великого Жовтня робочий день на промислових підприємствах Олександрії становив 12—14 годин.

Усім, чого досягли в культурному та господарському

будівництві сьогодні олександрійці завдячують праці своїх роботящих рук, турботі партії, народній владі. Тому не випадково нашу розповідь про сучасну Олександрію ми вирішили почати репортажем з агітаційного пункту, який розташований в приміщенні восьмирічної школи № 4 (колишньої міської школи № 3). Саме в цій школі напередодні війни навчалися юні підпільники-комсомольці М. Олєфренко, О. Шакало, Ф. Шпак, М. Пашенко та інші, які в роки фашистської окупації хоробро боролися з ворогом.

Знайомтеся: Ірина Крупська, піонервожата школи № 4. Завтра вона голосуватиме вперше, і тому ці-

(Продовження на 2-й стор.)

Ірина КРУПСКА цього року голосуватиме вперше.

Іде засідання виборчої комісії дільниці № 7/28.

Комсомольсько-молодіжний колектив Нині ГОЛУБНИЧОЇ — один з кращих на рудоремонтному заводі.

Мій голос—за народ!

Моя мама — будівельник, часто розповідала, коли я ще зовсім маленькою все допитувалася у неї: і як це зростають такі красиві дитячі садки і кінотеатри, величезні заводи і світлі школи, просторі магазини і заглиблені житлові будинки. Мама тоді відповідала: «Підростеш — і сама будеш їх зводити, отже це почесна робота».

Так все і трапилося. Закінчила десятирічку у своєму рідному Руставі і приїхала до Кіровограда вступати в будівельний технікум. Час навчання — цікавий, дуже насичений різними подіями, іноді неслегки (маю на увазі сесію) момент мого життя. Вважаю, що мені пощастило на викладачів, друзів, що вчаться разом зі мною, людей, що оточують. У групі ми звикли робити все разом. Перші практичні заняття безпосередньо по спеціальності багатьох переконали, що в навчальній заклад будівельного профілю вони вступили зовсім не випадково. Переконав у цьому ще й будівельний загін «Бригантина», бійцями якого були майже двадцять хлопців і дівчат із нашої

групи. Я і цього літа із задоволенням наділа б студентську спецілку, але з весни у нас починається піврічна виробнича практика, де ми працюватимемо поруч досвідчених майстрів-будівельників. Скільки разів мені мріялося, як я зроблю першу самостійну кладку, пофарбую все красиво-красиво в одній із квартир, і яка вона буде після того світла, сонячна, затишна...

Майже всім у нашій групі по вісімнадцять. І завтра мої друзі Володимир Редько, Лариса Ткаченко, Світлана Сидар, Анатолій Савченко, Ігор Бережний і я вперше в житті із хвилюванням прийдемо на виборчу дільницю № 20/2, щоб віддати свій голос за народних обранців. Приємно, що серед них є і представник нашої однієї з найгуманітніших на землі професій. Віктор Олексійович Мильченко — будівельник-монтажник ПМК-34 комбінату «Кіровоградважбуд», який обирається депутатом у міську Раду народних депутатів.

Л. ЧОРГОЛАШВІЛІ,
учениця Кіровоградського будівельного технікуму.

Галина Павленко — вихователька дитячого садка. Через кілька місяців у групі, яку веде Галина, буде випуск — її вихованці підуть до школи. А поки-що вихователька вчить їх читати й рахувати.

Багато клопотів у Галини на роботі. І вдома їх вистачає. Дворічна Тая і чотирирічний Олег поки-що в усьому потребують маминої уваги й допомоги. Хоч чоловік і допомагає по дому, однак і в нього часу обмаль: працює Ігор головним інженером на телеграфно-телефонній станції, заочно навчається в інституті.

Та ніхто ніколи не чув від Галини, що їй важко. Як закінчила Г. Павленко у 1978 році Бердичівське педучилище — від того часу й працює в Онківському дитячому садку «Дюймовочка». Може здатися декому, що у Галини все життя зосереджене між сім'єю і роботою. Та це не так. Бо Галина Людвігівна крім обов'язків жінки, матері, трудівниці має ще й відповідальні громадські. Вона — депутат обласної Ради народних депутатів. А нинішньої виборчої кампанії її висунули

кандидатом у депутати обласної Ради вдруге.

— Що ж вдалося зробити впродовж першого строку ваших депутатських повноважень? — з таким запитанням звернувся я до Галини.

— Одного разу довелося

направити до лікарні кількох спеціалістів.

І нині у Галини справ, що вимагають невідкладного вирішення, чимало. До дня Перемоги планують відкрити в Онківському меморіальному комплексі одностельця, загиним у Великій Вітчиз-

ниною завжди висловлює їй подяку за доброту і чуйність.

Недавно відбулася зустріч депутата і одночасно кандидата в депутати Г. Павленко з виборцями свого округу. Багато теплих слів, добрих побажань їй висловили. Дали їй накази: в Онківському й Плетеному Тацлінку відремонтувати лінії електропередач, допомогти збудувати кілька кілометрів доріг в селах...

— Дала і я собі наказ, — сказала, розмовляючи зі мною Галина. — Завжди бути серед людей, допомагати їм у всьому, виправдати їхню високу довіру.

Поділилася вона й своїми особистими планами на майбутнє. Сказала, що хоче навчатися далі:

— Ось чоловік закінчить навчання в інституті, а після цього моя черга...

Для людини дуже важлива така реча як національність у майбутнє, твердий курс у житті. Такий курс обрала собі і Галина Павленко — жінка, мати, комсомолка, депутат і кандидат у депутати.

А. МИХАЙЛОВ.

Маловісківський район.

НАШІ КАНДИДАТИ

Депутатська година

в депутатських справах побувати в сусідньому з Онківським селі — Плетеному Тацлінку. Скаржилася його жінці, що не вистачало у сільській дільничній лікарні кадрів, а саму лікарню давно вже треба відремонтувати. Взятися за цю справу. Порушила її у виконкомі обласної Ради, виступила на одній із сесій. Внаслідок вжитих заходів було зроблено у лікарні необхідний ремонт, обласні інстанції

підняли. От тільки плани полірованих графітних, ще не вдалося завезти. Треба зрушити справу з місця, прискорити її.

Життя багатогранне, інколи доводиться депутатіві вирішувати делікатні питання. Одного разу довелося Галині заступитися за стару жінку, яку ображали в сім'ї сні і невістка. Побувала у людей дома, поговорила з усіма відверто. Конфлікт після цього згас. Тепер жінка під час зустрічей з Га-

(Продовження. Поч. на 1-й стор.)

навіться усім, що стосується її участі в голосуванні. Член виборчої комісії дільниці № 7/28 по виборах до Верховної Ради Української РСР та місцевих Рад народних депутатів Олена Погрібна докладно відповіла їрні на запитання.

Того ж дня в агітпункті відбулася збірка списків виборців. Члени виборчої комісії обговорювали та кож хід підготовки до дня виборів, вирішували поточні питання цієї підготовки. На знімку: слово має член виборчої комісії секретар комсомольської організації авторемонтного заводу Микола Косяк.

Втім, не лише на агітпункті відчувалося наближення виборів. На ремонтному заводі ми познайомилися з комсомольсько-молодіжним колективом Ніни Голубничої з цеху ремонту транспортного обладнання. Все, про що розповідали хлопці та дівчата КМК, вони обов'язково визначали словами «напередодні». І заводську спартакіаду, яка проходить напередодні виборів, і в якій, скажімо, бере

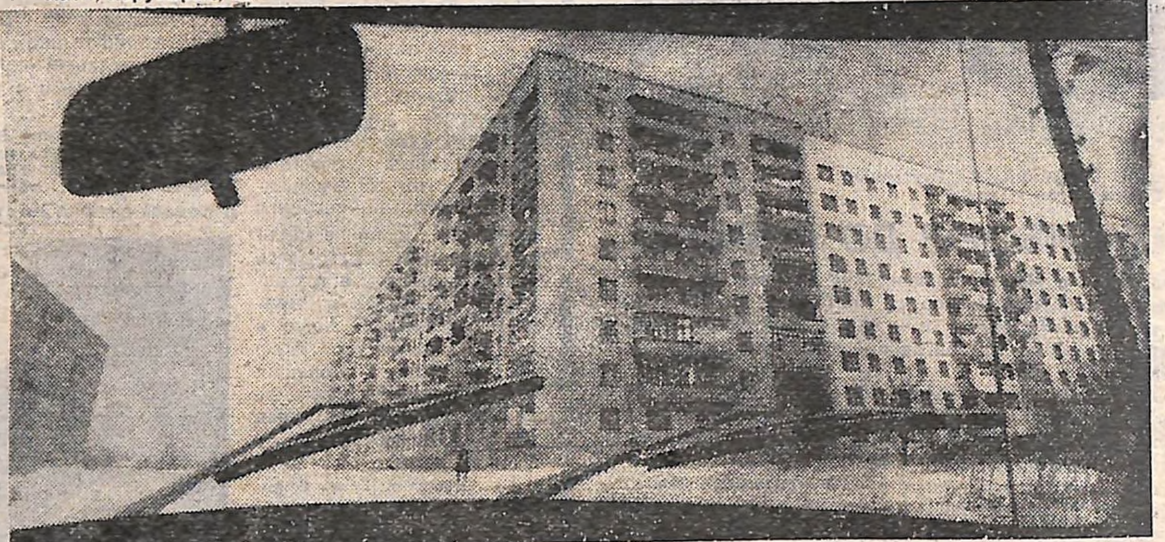
участь шахова команда цеху у складі Володі Кошаченка, Віктора Поздняковського та Віктора Костомарова (всі вони — члени КМК механічної дільниці).

І ударну працю робітників напередодні виборів (недаремно колектив цеху записано на міську Дошку пошани, не даремно цех носить високе звання колективу комуністичної праці). В КМК, де 7 з 12 членів — ударники комуністичної праці, постійно дбають не лише про високі виробничі показники, але й про те, аби кожен відчував, що він є членом колективу. Запорукою тому — участь в багатьох колективних починаннях, в ударній трудовій вахті напередодні виборів. А ще хлопці вирішили створити фотолітпис бригади — про це нам сказав групкомсорг Андрій Самойлов. У цьому має бути все — і робота, і дозвілля, і захоплення кожного.

— А головне, — каже керівник КМК Ніна Голубничка, — буде збереження традиції і приклад для наслідування для майбутніх робітників — тих, які приходитимуть з часом до нас на дільницю...

Хороша традиція — це

завжди ще й усвідомлення. Себе, як члена колективу, колективу як єдиного цілого, — у випадку, розказаному вище. В Олені Туз, котра, утверджуючи сімейну традицію, стала, як і її мати, перунарем, за-

Протиджаючи новими районами Олександрії.

кінчивши після школи училище облпобутуправління в обласному центрі, це народило ще й почуття особливості, родинної, так би мовити, відповідальності за справу своїх рук. Не випадково вона, працюючи свого часу в центральній перунарні, не побоялася перейти у віддалену, розташовану на рудоремонтному заводі, де працює й зараз. Особливих вигод їй ця переміна аж ніяк не обцяла — і добиратися з дому, із міського селища Перемога, на нинішнє місце роботи їй далі, і сама точна побутобслуговування була тоді відстаючою — неохоче йшли робітники до «своїх» перунарні, у центрі, мовляв, краще стрижуть бриють... Олена зуміла їх переконати в протилежному.

— Тепер у мене склалася своя постійна клієнтура, — не без гордості каже О. Туз. — Це робітники заводу, мешканці прилеглої мікрорайону.

«Широ вдячна майстру О. С. Туз за увагу й культурне обслуговування» — такий останній запис у книзі відгуків клієнтки С. Д. Шмаглій, датований 22 січня ц. р.

Колектив міськпобутуправління висунув О. С. Туз кандидатом у депутати обласної Ради.

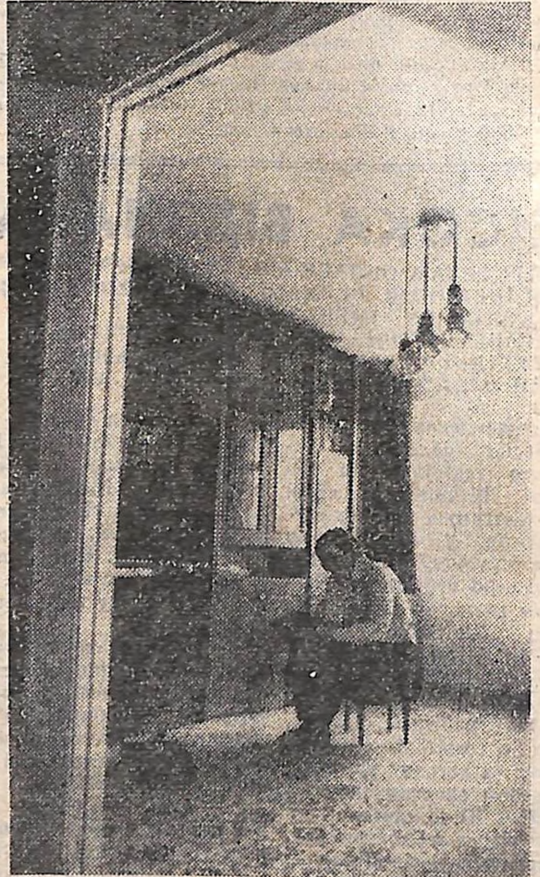
З А ЯКІНСЬ час машинна вже мчала нас містом — повз струнки ряди нових житлових будинків, нові дитячі садки і школи, повз індустріальний технікум (тут навчається дівчата Ірина Дроботенко, яку теж висунуто кандидатом до об-

ласної Ради), повз лікарні, магазини, повз прекрасний, єдиний в області 50-метровий плавальний басейн «Дельфін»...

І ось ми дивимося на щасливі обличчя малюків, що під наглядом досвідчених тренерів бавляться (інакше їй не скажемо) у величезному басейні з голубою водою. Щойно перед тим інструктор басейну М. В. Литовченко розповіла нам про роботу дитячо-юнацької спортшколи плавання при «Дельфіні», про кращих вихованців, нині вже майстрів спорту Юрка Цимбалюка (він навчається в СШ № 1), Юрка Гавриленка, Сергія Пенька та інших. Навелі Маргарита Віталівна й цифри, які просто вражають.

ЦИФРИ І ФАКТИ. Щодня басейн відвідує від 1200 до 1500 олександрійців. При басейні займається 4800 любителів плавання, об'єднаних у 285 груп, серед них 38 груп середніх навчальних закладів і профтехучилищ, 35 груп ДЮСШ плавання. Діє також при «Дельфіні» 6 груп прихильників аеробіки. Протягом минулого року в басейні побувало загалом 360 700 чоловік.

П РИНИЧИЙ майстер комсомольське Сергій Гезенко — один з багатьох постійних відвідувачів «Дельфіна». Щоправда, познайомився ми із ним, молодим спеціалістом шахти «Ведмежовська» не в басейні, а у нього на квартирі, яку Сергій одержав ми-

Одне із захоплень Сергія ГЕЗЕНКА — сучасна музика.

нулого літа. Живе С. Гезенко з дружиною Іриною (вона працює на заводі «Автоштамп») та сином Дмитриком на вулиці 6 Грудня — названо її так на честь визволення міста

від німецько-фашистських загарбників. С. Гезенко працює на шахті, яку й будував (середній вік працюючих тут складає 28 років). Він член КМК дільниці внут-

Нині Олену ТУЗ висунуто кандидатом у депутати до обласної Ради народних депутатів.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ СРСР

ПРИГОДА

ЕСТАФЕТА ВІРНОСТІ

Анатолій Янкевич ще піколп так не хвилювався. Він сидів за столом, покритим червоним шовком, слухав офіцера райвійськкомату, який розповідав про його старших товаришів, котрі вже повернулися з армійської служби. — Анатолія Мартинюка, Валерія Романенка, Олександра Козницького. Служили вони там, на заставі свого славного земляка, яка носить ім'я Олександра Терлецького. Повернулися додому із знаками військової доблесті. Естафету слави прийняв заступник Герою — комсомолец Олександр Терлецький, який став прикордонником у сімнадцятирічному віці. Він теж з честю виконав свій обов'язок перед Батьківщиною. І ось Анатолій чує своє ім'я: — Призовник Янкевич сумлінно готувався до армійської служби. Добре вчився в Новостанкуватській восьмирічці, постійно займався спортом. І тут, в Добровеличківській школі-інтернаті, його знають як кращого юнармійця. Тепер він — значківець ГПО,

спортсмен-розрядник, склав екзамени в десафійській школі, здобув спеціальність шофера. Райком комсомолу рекомендує направити служити його на заставу Терлецького. А потім тривала розмова про подвиг мужнього командира прикордонників, ім'я якого носить колгосп в Новостанкуватому. І вулиця в його рідному селі Геріовому. ...Ось уже другу годину над полум'яними скелями снуються клубки диму, падають у безодню вогняні валуни. Здається, каміни починає вже плавитись. А вогняна віхола все наростає і наростає. Падають снаряди, не вщухає мінометний шквал. Начальник застави, зібравши групу бійців, сказав: — Камінь не витримує, а ми маємо висоту. Бо цей перевал — наша фортеця. Немає куди нам відступати — бо тут наша земля. І наказав приготувати гранати. Фашисти посунули до пе-

ревалу. Та шлях їм перекрив кулеметний вогонь. Неймовірно — палають скелі, а люди витримують. Так день, другий, третій. Застава стоїть. Стоять прикордонники насмерть. — За Севастополь! За полеглих моряків-чорноморців! — то голос Олександра Терлецького, який першим кидається наперейми фашистам, відбиваючи їхні атаки. І знову пекельний гуркіт камінів. На ризок отримали наказ: «Покінити перевал, відійти... Ваш шлях — на Севастополь...». І вони пішли до оточеного міста... Молодих прикордонників знайомили із заставою. В Ленінській кімнаті Анатолій Янкевич побачив портрет Олександра Терлецького. А поруч листівку, що розповідає про його подвиг. За стійкість під час відбиття атаки фашистів в зоні застави і вміль керівництво Балаклавським партизанським загonom його нагороджено орденом Леніна. Ді-

знався Анатолій ще про одного начальника застави — капітана Івана Федоровича Семіхова, який через кілька років після війни знешкодив у воді міну, що виприпула там, де купалися туристи. Капітан загинув, рятуючи життя іншим. А потім про Володимира Розсохатного, комсомольця із Добровеличківки почув. Він був нагороджений знаком «Відмінник Радянської Армії», вхордив до складу комсомольського бюро, був громадським фізоргом, не раз виявляв ініціативу й винахідливість під час виконання завдань... Такі ж слова похвали про Анатолія Мартинюка, Олександра Козницького, Валерія Романенка, Віктора Горба, Миколу Коберника... — Заступали в дозор Віктор Баранов, Микола Колодій, Анатолій Мельниченко, Володимир Яровий. І він, Анатолій Янкевич. Шикувались біля обеліска, на якому золотом виکارбуване ім'я їхнього земляка — колишнього начальника застави. Щойно хлопці написали

листи своїм рідним. Зі скромності не згадали, як отримували нагороди під час спортивних змагань на приз Олександра Терлецького та Івана Семіхова, не було там і рядків, що стали відмінниками бойової і політичної підготовки. Про це пізніше напише їхній командир — у військкомат, в рідну школу. А батькам коротко: «Спасибі за виховання хоршого сина-воїна. Ним гордиться наша застава. Він справжній спадкоємець слави свого героїчного земляка...». Отримували ті листи в Миколаївці, Теріовому, Добровеличківці, Новостанкуватому. Комсомольські активісти зачитували їм на уроках мужності, де тривала розмова про Олександра Терлецького, на воєнізованих спортивних турнірах на приз пам'яті героя-земляка, що проводилися у дні місячника оборонно-масової роботи. І було втішно всім — вчителю, комсомольським працівникам. І батькам. Бо син виконав їх наказ — став відмінником воїном. Як і Олександр Терлецький. Естафета вірності і слави передана в надійні руки.

М. ВІНЦЕВИЙ.
Добровеличківський район.

По тонкому льоду...

Якось під вечір учень Кіровоградського медичного училища імені Є. О. Мухіна Сашко Скороход прогулюючись, підійшов до берега Інгулу. Посеред річки гралася двоє дітлахів. Коли юнак уже збирався повертатися додому, помітив, як один з хлопчиків провалився у воду, а другий від несподіванки почав несамовито кричати. Олександр схопив шмат рейки, що попався під руки, і побіг до дітей. Але через кілька кроків і сам опинився в крижаній воді. Він скинув валіжки і поповз по льодовій кірці. Наблизившись до потерпілого, Сашко протягнув йому залізку, але хлопчик не міг схопитися за неї руками, бо вони не згиналися від холоду і були в численних порізах. Тоді юнак зняв із себе ремінь і кинув один його кінець малому. Таким чином рятівникові вдалося витягнути хлопця з води. Потім швидко відвів потерпілого Гену Листовода додому.

О. КОШЕЛЕВ.
м. Кіровоград.

В ЯКОМУ ЖИТИ...

рішачного рейкового транспорту, який керує Я. К. Спичка. У Сергія — чимало захоплень. Серед них — сучасна музика і кіно. Знімати кіно Сергій почав, ще навчаючись у Дніпропетровському гірничому інституті (звідти, до речі, два роки тому до Олександрії разом з ним приїхало 8 молодих спеціалістів одного випуску). Останні роки багато займається підводним кінозйомкам. Однак не покинув знімати й «судієві» фільми. Одні з останніх — про відкриття рідної шахти. Так, багато чого з того, про що ми розказуємо сьогодні, стане з часом історією — так, як стали історією відображені на стендах народного історико-краєзнавчого музею перші польоти в космос земляка олександрійців двічі Герою Радянського Союзу Л. І. Попова. Виростуть діти, яких ми бачили того дня в басейні «Дельфін» (можливо, саме вони збудують нові прекрасні басейни, школи, диво-машини, висотні будинки). Народяться діти. Ті, які теж виростуть вирости повидніше, щоб творити, будувати, винаходити, — тоб-

Грають дівчата з ансамблю баяністів педагогічного училища під керівництвом Г. А. ЗАЦИМКА.

то, шукати своє місце, свою долю, своє покликання у житті. Чим би не займалися вони — чи то вивчали історію рідного краю, нашої країни, як члени загону червоних слюпівців «Пошук», який діє при музеї, чи то б захоплювалися музикою й співом, як учасники ансамблю баяністів Олександрійсько-

го педагогічного училища, чи працювали б на полях підшефних колгоспів, як старшокласники багатьох олександрійських шкіл, — треба, щоб для них історія не ставала чимось емпіричним. Треба, щоб вона приходила до них фактами життя їхніх батьків, сновненого не лише святкових, але й буденних звич-

чайних турбот, освячених, однак, високим змістом. Цю думку, до речі, того дня ми почули від беззмінного керівника загону «Пошук» І. А. Шульги. Однадцять років працює вона на цьому посту — так, саме посту, тому, що робота керівника вимагає од неї такої напруги усіх життєвих сил, що її годі було б витримати довго, аби Інна Антонівна не мала величезної підтримки в своїх вихованцях, у їхньому прагненні знати, здорового самоутвердження. Ці тридцять хлопчиків та дівчаток загону, який нині очолює семикласниця першої міської школи Л. Пашковська, так само, як і ветерани, члени ради старійшин Герою Радянського Союзу А. Ф. Худякова, Л. В. Жарій, Є. А. Пасіниченко, В. А. Шумовський, О. Ф. Іванов та інші, — це теж сьогоднішня Олександрія, її гордість і слава. Величезну пошукову роботу проводить загалом — це аж ніяк не перебільшення. Причому діти все роблять своїми руками — і листи пишуть, і альбоми готують, і матеріали впорядковують. Вони ж вийшли переможцями у трьох турах конкур-

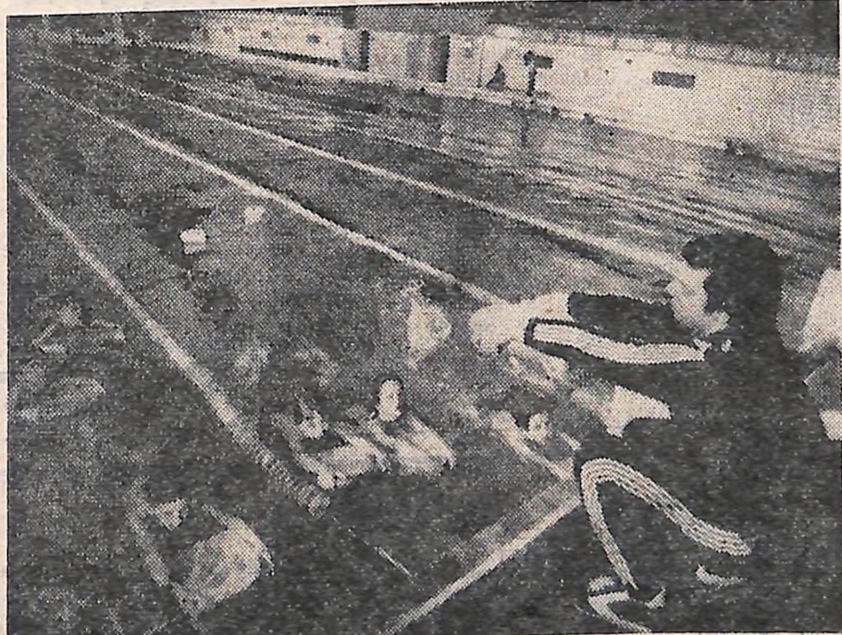

Гарно співає солістка ансамблю баяністів педучилища третьокурсниця Тетяна ЛЯХОВИЧ.

су-вікторини «Пионерської правди» — «Червона зірка». Власне, наша зустріч з «Пошуком» теж мала попередню причину — того дня ми вручали загонові грамоту редакції та цінний подарунок за перемогу у вікторині «Молодого комунара», яка називалася «Чи добре ви знаєте свою історію?». Отож, росте Олександрія, будується, розвивається. Запроую тому — ударні справи олександрійців, тих, ним вона гордиться по праву. Тих, кому присудили свої пісні, танці, вірші учасники передсвяткового концерту художньої самодіяльності в Палаці культури шахти «Світлопільська», і серед них — наші добрі знайомі з ансамблем баяністів педагогічного училища. Тих, хто завтра прийде до виборчих дільниць, щоб віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних. Тих, за кого

віддають свої голоси трудівники шахтарського краю. Нещодавно кількість населення в Олександрії сягнула за 100 тисяч. Та в значно більшій мірі Олександрія виростила не кількісно, а якісно, так би мовити. Виростила з тих пір, як робітники й селяни краю взяли владу у свої руки, як заклали основу нашої сьогоднішньої демократії. Впріс не просто рівень життя народу — утвердився новий стиль життя, новий тип взаємовідносин між людьми. Сьогоднішня Олександрія — це місто нашого соціалістичного сьогодення, де наглядно проявляється основний закон діяльності Радянської держави — все для народу, все в ім'я народу.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
В. ГРИБ (фото).

На тренуваннях у «Дельфіні».

Мати з усіх матерів

(ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРИ)

6 березня минає 150 років з дня народження Марії Олександрівни Ульянової — жінки-матері, яка дала світові великого Леніна, виховала видатних діячів революційного руху. За словами Марії Ілліні Ульянової: «Це була неабияка людина, дуже обдарована, яка мала, крім того, великий педагогічний такт, велику силу волі і палке мужнє серце... Не обмежуючи без потреби свободи дітей, вона мала на них величезний вплив, користувалася їхньою необмеженою повагою і любов'ю». Цитовані рядки із спогадів Марії Ілліні Ульянової про матір, які ввійшли у книгу «Про Володимира Ілліча Леніна і сім'ю Ульянових». Листи. Нариси». (М., Політиздат, 1978).

Тяжкі випробування випали на долю Марії Олександрівни, але вона стійко зустрічала кожен удар долі, пережила велике горе — смерть старшого сина Олександра, який був страчений за участь у підготовці замаху на царя (1887 р.). Усі молоді Ульянови стали на шлях революційної боротьби. Повністю поділяючи погляди й прагнення своїх дітей, Марія Олександрівна вірила, що справа, якій вони беззавітно служать, справедлива. Марія Олександрівна завжди прагнула бути поруч з тим із дітей, хто найбільш потребував її допомоги. Зворушливі слова про Марію Олександрівну знаходимо і в спогадах Надії Костянтинівни Крупської. (Н. К. Крупська «Спогади про Леніна»).

З винятковою синівською теплотою ставився до матері В. І. Ленін. Про це свідчать листи Володимира Ілліча до матері, які ввійшли в збірник «Люблячий тебе В. Ульянов». Листи В. І. Леніна до матері». (М. Молодая гвардія, 1978). У цих листах, які незмінно починались зверненням «Дорога матусю» — синівська ніжність, вдячність і любов. У багатьох листах Володимира Ілліча до матері, сповнених турботи про її здоров'я, ніжної синівської любові, порушуються також складні теоретичні проблеми, з приводу яких

він на рівних веде розмову з матір'ю, як з другом по боротьбі. Марія Олександрівна виконувала численні доручення свого сина, здійснювала постійний зв'язок між ним і його політичними соратниками.

Таким постає її образ зі сторінок «Повісті про матір» О. Вечтомової, яка ввійшла в книгу «Сім'я Ульянових» (М., Політиздат, 1984). Повість приваб-

▲ Любляча мати, щирий товариш, мудра порадиця — такою була для своїх дітей Марія Олександрівна Ульянова.

▲ Сімейне життя — надзвичайно цікаве, якщо підходити до окремих його перипетій з гумором...

лює достовірністю зображення, ретельно вивченими і тактовно внесеними в розповідь деталями тодішнього часу. На цьому майстерно виписаному фоні перед нами проходить життя жінки воїстину незвичайної, яка знайшла в собі мужність та високу громадянську доблесть, щоб допомогти своїм дітям у боротьбі в ім'я вищої справедливості, за щастя всіх людей.

Цікавий образ Марії Олександрівни створили також М. Шагіян в книзі «Ленініана. Сім'я Ульянових. Нариси і статті». (М., Молодая гвардія, 1980) і В. Канівець — «Ульянови» (Твори: у 4-х т., Т. І. — К.: Дніпро, 1983). У цих книгах злиті воедино документальна точність і поетична натхненність авторів образом Матері великого Леніна.

Т. НЕДАШКІВСЬКА,
завідуюча довідково-інформаційним відділом обласної бібліотеки імені Н. К. Крупської.

КОЛИ НАЙКРАЩЕ ПОМИРИТИСЯ З ТЕЩЕЮ?

Ви читали свій гороскоп? Потішно? Напевно. Для тих, хто ставиться до його знаменувань і передбачень з відповідною іронією, ми пропонуємо поради ще одного — грецького, який друкував афіський журнал «Небо».

Виявляється, що якийсь сузір'я кожен день ви-

значає твої вчинки. Ну, скажімо, «якщо ви вирішили зробити щось хороше, то повинні знати, який час для цього найсприятливіший. Кожен день має 24 «планетні» години, які не співпадають з тими, що показує звичайний годинник».

Кожна «планетна» година знаходиться під впливом однієї планети і годиться для певного роду діяльності. Наприклад, «година Сонця» — сприятлива для зустрічі з начальством чи тими, у кого ви можете просити допомоги для написання листів, підписання контрактів та інших юридичних документів, а також для купівлі ре-

чей, які б ви хотіли перепродати (мабуть, для спекулянтів?). «Година Венери» хороша для весело, «особливо для одруження, для кохання». «Година Місяця» — для морських подорожей і роботи, зв'язаної з присутністю жінки, а в «години Юпітера», виявляється, найкраще налагоджувати стосунки з тещою!

Можна спробувати уявити, у що перетвориться власне життя, якщо строго дотримуватись подібного розпорядку: не встигнеш відправитись на морську прогулянку, як треба повертати назад, бо настав

час купувати щось для перепродажу. А не дай бог, переплутаєш і вирішиш миритися з тещою в «Годину Марса», найсприятливішу для «сутичок і сварок з іншими людьми...».

ОЦЕ ТАК ПОВЕЧЕРЯЛИ!

А. Лопатина (місто Гомель, Білорусія) сорок років відбивала м'ясо, розкачувала тісто круглою металеву ступкою. І ось, прийшовши якось з роботи, вона вирішила пригос-

тити домашніх тушкованим м'ясом з картоплею. Засунула кастрюлю в духовку, для щільності придала кришку ступкою, а поки блюдо готувалось, пішла в кімнату, де сім'я, чекаючи вечері, дивилася телевізор. Могутній вибух на кухні сколихнув увесь будинок. Коли Лопатина забігла туди, то побачила сумну картину: зруйнована плита, розкиданий по всій кухні посуд, а в кутку — розірвана «ступка». Сапери, що прибули на місце вибуху, одразу впізнали в ній німецьку міну часів другої світової війни.

ПРО СЕРІОЗНЕ — ЖАРТОМА

Рекорд ідіотизму

Американка Косандра Вільямс, пише бельгійська газета «Суар», дала своїй новонародженій доньці ім'я з 1019 літер, склавши його з імен родичів, назв міст, країн і марок автомобілів. Вона сама зізнається, що запам'ятати ім'я не може. Зате честолюбна матуся потрапить у «Книгу рекордів Гіннеса». За висловом «Суар», Вільямс заслужила титул «рекордсменки з ідіотизму».

[За матеріалами преси].

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Маргариті три роки. Проте її тато й мама — Василь Нечитайло, наладник цеху № 4 заводу «Гіросила», та Алла Нечитайло, студентка-п'ятикурсниця електромеханічного факультету КІСМУ, вважають її неофіційним лідером своєї сім'ї. Поки що вона вносить корективи у їхній побут, вільний час, у плани на рік, на місяць і навіть на годину.

На знімку: сім'я НЕЧИТАЙЛО в повному складі. «Заходьте, почаюємо!».

Фото В. ГРИБА.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 00381.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 103. Тираж 60 200.

Газета виходить у півторці, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кировоградська правда» Кировоградського обкому Компартії України м. Кировоград, вул. Глінки, 2.